

Mario Gas.

D. UMBERT

SETMANA-CULTURA

Mario Gas i l'equip del Festival de Tardor han guanyat, de moment, la partida. L'Ajuntament de Barcelona ha encarregat a aquest actor de teatre la direcció del festival Olímpic de les Arts que es desenvoluparà a la ciutat del 23 de juny al 9 d'agost de 1992. El consell d'administració de l'Olimpíada Cultural ha mantingut la promesa que el mateix equip del Festival de Tardor assumiria la realització del programa del Festival cultural de la Barcelona olímpica. Mai no és tard si arriba.

Pere Quart.

ARXIU

El premi segurament més original de Catalunya, el Pere Quart d'humor i sàtira, ha fet enguany la seva cinquena edició. Ramon Folch i Camarasa, amb *Manual del perfecte escriptor mediocre* ha guanyat aquest premi, patrocinat per l'Ajuntament de Sabadell i editat per La Campana, que ha aconseguit tant un nivell de popularitat remarcable (ha portat escriptors reconeguts com el mateix Folch i Camarasa a participar-hi), com una no gens menyspreable receptivitat popular expressada sobretot en el fenomen *Barril*, el qual ja porta 16 edicions d'*Un submarí a les estovalles*, la guanyadora de l'any 1988, que Ignasi P. Ferré ha dut a la pantalla amb un també notable èxit de públic. En aquesta edició ha quedat finalista Bartomeu Bardagí i Moras amb *Humor amb lletra i música*.

'Dies d'ira', de Vicent Josep Escartí, guanyadora del Ciutat d'Alzira

La nit del 18 d'octubre, en el transcurs d'una vetllada literària celebrada a Alzira, es va proclamar el guanyador de la tercera convocatòria del premi de novel·la Ciutat d'Alzira que convoca cada any l'editorial Bormera. En acabar les votacions el jurat, compost per Josep Lozano, Joan Francesc Mira, J.J. Pérez Benlloch, Josep A. Fluixa i Francesc J. Blasco, va atorgar el premi a la novel·la *Dies d'ira* del valencià Vicent Josep Escartí, que s'hi va presentar amb el pseudònim S.M.S.N. Va quedar finalista l'obra *L'ocell del paradís*, del mallorquí Miquel Mas Ferrà. Mas Ferrà també va quedar finalista l'any passat amb la novel·la *Àngel Blau*, publicada per l'editorial organitzadora dels premis.

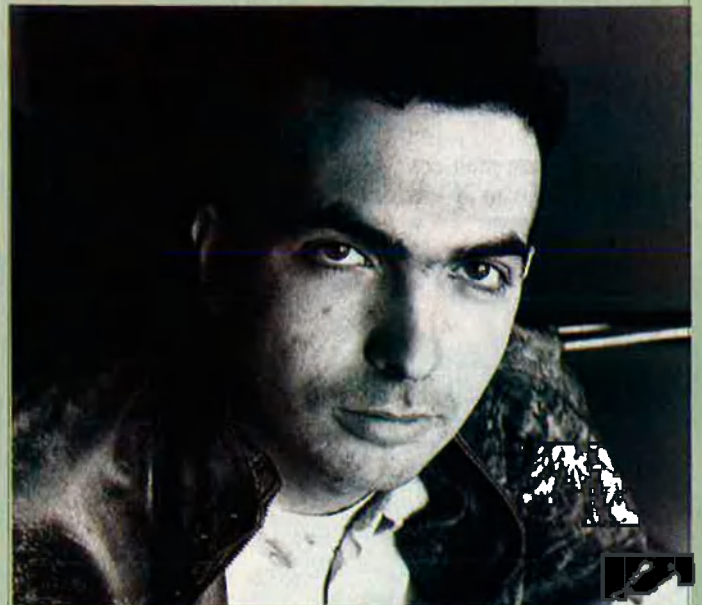
Escartí és professor de la Facultat de Filologia de la Universitat de València i té publicada una altra novel·la o "conte seguit d'un epistolari", com ell la qualifica, anomenada *Barroca mort*. Tots dos treballs se centren en el barroc, una època de màgia, de components meravellosos que en aquesta última obra fan un paper essencial. Parlarem amb ell perquè ens ho contara:

—¿Quin ha estat el procés d'escriptura de la teua novel·la *Dies d'ira*?

—He treballat durant dos anys en aquest text, tot i que en dos períodes diferents. He procurat tenir cura de tots els detalls. Per exemple tenia una preocupació especial perquè cada referència a un fet històric fóra vertaderament real. També hi ha un treball de recerca lingüística per tal de fer versemblant la llengua que parlen els personatges. He intentat reflectir fidelment la llengua d'aquella societat, en plena decadència, segons els historiadors.

—¿Quina és la principal història narrada?

—Es un text que reflecteix les reflexions intimistes d'un noble valencià. Ell recorda episodis de joventut. En aquesta joventut hi havia un assassinat per mig on havia calgut desfer-se del cadàver. Al seu costat hi ha la intervenció de sants, àngels que se li apareixen al protagonista, hi ha una personatge, que és l'esclava del noble, que fa bruixeria. A la fi tot desemboca en una escena un tant

Vicent Josep Escartí.

ARXIU

caòtica com és una plaga de llagosta.

—¿En quina època històrica vas centrar la història de la novel·la?

—Els fets són narrats al 1616 i el noble parla de la seua joventut i, doncs, es desenvolupa sobretot en la segona meitat del segle XVI.

—¿Una altra vegada el barroc, com en el teu altre llibre?

—Sí, en realitat, encara que la cronologia no coincideixa exactament amb el període anomenat barroc, la veritat és que tocant a la vida quotidiana no hi hauria molta diferència entre el XVI i el XVII. Als nostres ulls no canviava massa, als seus, als de la gent del carrer, possiblement sí.

—¿I per què aquesta època tan concreta?

—És l'època més meravellosa, és a dir, en el sentit que hi havia un altre concepte de la realitat i de les meravelles. És l'època dels monstres, dels dimonis, de la Inquisició. S'ho miraven amb ulls reals. Un dia de pluja podia ser un assumpte tan meravellós com l'aparició d'un àngel. Fenòmens i manifestacions que des de la nostra òptica poden semblar increïbles, són, als ulls dels personatges d'aquesta novel·la, absolutament versemblants.

—¿Es una mena de continuació de *Barroca mort*?

—No és continuació en cap sentit, però sí que hi apareixen alguns elements que ja s'anunciaven en l'altra. Alguns trets més subratllats en *Dies d'ira*.

—¿Pensaves que podies guanyar el Ciutat d'Alzira?

—Home, quan un s'hi presenta, pensa que hi pot guanyar. En aquest sentit sí que m'ho esperava. Ho esperava en tant que ho desitjava. Però evidentment no sabia que jo seria jo premiat.

—¿Què representa per a tu l'adjudicació d'aquest premi?

—Es un reconeixement a l'obra. No a mi sinó a l'obra. Potser és una empenta cap endavant. He començat a arribar on volia arribar. Com a primera novel·la és un bon inici, perquè *Barroca mort*, encara que va eixir com a novel·la, és realment un conte seguit d'un epistolari. *Dies d'ira*, és el primer text amb ambicions de novel·la.

—¿Què prepares en aquest moment?

—A partir d'ara la meua obsessió és llegir la tesi doctoral. En literatura deixaré passar un temps. Hi ha una cosa mig encetada però caldrà treballar-ho.

En ocasió de la tercera convocatòria dels premis Ciutat d'Alzira, Bromera va celebrar també unes jornades sobre novel·la negra i cinema.

Xavier Mínguez